

Latinska izreka „nomen est omen“ - ime je predznak, objašnjava da već samo ime sadrži veliko značenje, pokazuje bitnu osobinu onoga koji ga nosi. Ali to ne važi i za Novi i Stari Bečej i često dovodi do zabune. Novi Bečej je staro naselje, stariji brat daleko mlađem Starom Bečeju. Prvobitno ime Novog Bečeja je bilo jednostavno Bečej, verovatno po vlastelinskoj porodici Wechey, koja je u srednjem Potisju imala velike posede.

U srednjem veku strateški značaj prelaza Tise kod Bečeja (danas Novog Bečeja) uslovio je da se na tom mestu sagradi utvrđenje. Ono će često menjati svoje gospodare i početkom XV veka za zasluge i vernost dobio ga je Stevan Lazarević, a nakon njegove smrti Đurađ Branković, koji je znatne prihode ostvarivao od naplate skelarine. Despot Đurađ je ovde provodio svoju starost, održavao političke kontakte, ali i uživao u lovu i odmoru. Godine 1551. bečejsku tvrđavu osvaja vojska Mehmed-paše Sokolovića, a obližnji benediktanski manastir Araču, Turci pretvaraju u džamiju. Odlukom Karlovačkog mira (1699) početkom XVIII veka, porušena su sva utvrđenja na Tisi. Uporedo sa rušenjem bečejske tvrđave, izbeglo stanovništvo na suprotnoj, desnoj obali reke osniva naselje sa istim imenom. Tu je bila smeštena srpska milicija radi odbrane od Turaka. Tako nastaje današnji Bečej, nekada Stari ili Óbecse, dok je banatska strana kraće vreme bila deo turske teritorije. Balast turske vlasti naselje će osetiti naredna dva veka, jer će mu ostati ime Turski Bečej, a u mađarskoj varijanti taj naziv zadržaće i do danas, Törökbecse.

U Turski, Novi Bečej, Srbi su se polako vraćali iz Starog Bečeja, ali i dolazili iz Potisja. Naime, da se ne bi selili dalje, a Banat bio “prazan” po odlasku Turaka, počelo je naseljavanje Rusina, Slovaka, Mađara

